

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Mgr. R. G.**, zast. JUDr. Pavlem Kortou, advokátem se sídlem v Ostravě, Poštovní 39/2, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 8. 2014, č. j. 58 A 15/2011 - 133,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2008, sp. zn. KUOK/125136/2007/ODSH-SD/7273, č. j. KUOK 11500/2007. Stěžovatel byl rozhodnutím Městského úřadu Hranice, odboru dopravy č. j. OD/21833/07-8/Ha/166, ze dne 20. 11. 2007, uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), kterého se dopustil tím, že dne 28. 8. 2007 ve 14:06 hod. v katastru obce Hranice VII – Slavič na silnici č. I/47 ve směru jízdy od obce Lipník nad Bečvou na obec Hranice IV – Drahotuše, řídil nákladní motorové vozidlo zn. Subaru Legacy, r. z. X nedovolenou rychlostí, kdy mu byla strážníky Městské

policie Hranice v součinnosti s Dopravním inspektorátem Policie ČR, Okresního ředitelství Přerov, naměřena rychlost jízdy 81 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. bylo jako nejnižší skutečná rychlost jízdy vozidla naměřeno 78 km/hod. Nejvyšší dovolená rychlost v měřeném úseku byla stanovena svíslou dopravní značkou IS 12a – „Obec“ a zákonem o silničním provozu 50 km/hod. Před začátkem obce jsou na vozovce umístěny zpomalovací prvky a za svíslou dopravní značkou označující začátek obce, rovněž na vozovce jsou v obou jízdních pružích umístěny vodorovné dopravní značky B 20a – „Nejvyšší dovolená rychlost“, s vyznačením rychlosti 50 km/hod. Přestupek byl prokázán dokumentací záznamového zařízení radiového měřiče rychlosti výrobní číslo 06/0131 a úředními záznamy zasahujících strážníků. Stěžovateli je přičítáno spáchání přestupku, neboť svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. b), ustanovení § 4 písm. c), ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Za tento přestupek byla stěžovateli podle ustanovení § 22 odst. 8 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 2500 Kč a zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1000 Kč.

Nejvyšší správní soud rozhoduje ve věci stěžovatele opakovaně.

Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 5 As 19/2010 - 41, bylo ke kasační stížnosti žalovaného zrušeno první rozhodnutí krajského soudu ze dne 11. 1. 2010, č. j. 58 Ca 16/2008 - 18, jímž bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, a to z důvodu nesprávně posouzené otázky doručování, když bylo zjištěno, že stěžovatel zmocnil k zastupování advokáta, jemuž bylo doručováno, až poté, kdy byl procesní úkon – předvolání stěžovatele k ústnímu jednání proveden. Krajskému soud bylo uloženo, aby posoudil otázku, zda uvedení adresy pro doručování v Belize bylo účelové.

Krajský soud v pořadí druhým rozhodnutím ze dne 8. 3. 2012, č. j. 58 A 15/2011 - 60, opět rozhodnutí žalovaného zrušil; dospěl přitom k závěru, že uvedení adresy pro doručování AME Consulting Limited, 7 Craig Street, P.O.Box 322, Belize City, Belize, Střední Amerika lze vyhodnotit jako účelové, nemohlo vést k urychlení řízení, ale naopak k jeho účelovému prodlužování. Krajský soud uvedl, že za této situace, a s přihlédnutím k tomu, že nebylo ani vhodné předvolávat stěžovatele elektronickou poštou, správní orgán předvolal stěžovatele doručením písemnosti na adresu jeho trvalého bydliště; zde si stěžovatel písemnost nevyzvedl. Krajský soud připustil, že za situace, kdy by se na uvedené adrese stěžovatel zdržoval, byla by mu zásilka řádně doručena ve smyslu ust. § 23 správního řádu uložením; v žalobě však stěžovatel uvedl, že se na uvedené adrese nezdržoval z důvodu prováděné rekonstrukce bytu a domu, který byl neobyvatelný. Krajský soud uzavřel, že stěžovateli nebylo účinně doručeno předvolání k ústnímu jednání. Ke kasační stížnosti žalovaného, který především namítal, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS byl rozsudek krajského soudu opět zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2013, č. j. 5 As 119/2012 - 21, přitom soud konstatoval, že krajský soud opřel své rozhodnutí o blíže neodůvodněný závěr. Nejvyšší správní soud uzavřel stran doručování, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem a písemnost byla stěžovateli řádně doručena.

pokračování

Krajský soud v pořadí třetím rozhodnutím ze dne 14. 8. 2014, č. j. 58A 15/2011 - 133, žalobu zamítl, vycházel přitom ze závazného právního názoru, který Nejvyšší správní soud vyslovil, tedy, že stěžovatel byl řádně k ústnímu jednání předvolán. Poté se krajský soud poprvé zabýval druhou námitkou stěžovatele, kterou v žalobě uvedl, a to nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, jinými slovy přezkoumával samotnou zákonnost uložené pokuty za tvrzený spáchaný přestupek (stěžovatel tvrdil, že vozidlo neřídil, zpochybnil záznam o provedené kontrole hlídkou městské policie, apod.). Proti uvedenému rozsudku krajského soudu směřuje nyní projednávaná kasační stížnost stěžovatele.

II. Obsah kasační stížnosti

V kasační stížnosti nejprve stěžovatel rozporuje způsob doručení předvolání k ústnímu jednání před správním orgánem I. stupně, stejně jako v předchozí kasační stížnosti. Další závažnou procesní vadu stěžovatel shledává v tom, že ani jeho ani jeho právního zástupce správní orgán I. stupně po skončení dokazování nevyrozuměl o možnosti před vydáním rozhodnutí seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, jak to správnímu orgánu ukládá ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). O svém právu musí být účastník řízení a jeho právní zástupce vyrozuměn po skončení dokazování a před vydáním rozhodnutí. Je vždy nezbytné, pokud obviněný v řízení o přestupku není přítomen poslednímu procesnímu úkonu (v daném případě ústnímu jednání), obviněného vyzvat, aby mohl své právo seznámit se s poklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, uplatnit. Taková výzva musí být učiněna výslovně po skončení dokazování a nepostačí, je-li obsažena dříve v doprovodných písemnostech, např. v předvolání k ústnímu jednání. Správní orgán zatížil řízení další závažnou procesní vadou, pokud stěžovatele ani jeho právního zástupce po skončení dokazování před vydáním rozhodnutí nevyzval k seznámení se s podklady a k vyjádření se k těmto podkladům. Tato vada představuje důvod pro zrušení rozhodnutí (viz rozhodnutí Ministerstva dopravy č. j. 457/2012-160-SPR/S ze dne 23. 5. 2012). Stěžovatel tvrdí, že je pak zcela absurdní, pokud je poukazováno na poučení obsažené v předvolání, které nikdy stěžovatelovu právnímu zástupci doručeno nebylo a jemu bylo doručeno toliko fikcí za okolností shora popsanych. Nadále stěžovatel také setrvává na své námitce, že správní orgány ignorovaly jeho obranu, kterou v důsledku odnětí možnosti hájit se před správním orgánem prvního stupně mohl objektivně uplatnit až v odvolacím řízení v rámci podaného odvolání. Ve správním řízení neplatí zásada koncentrace, a tudíž lze po celou dobu správního řízení vznášet námitky. Pokud jsou tyto námitky vzneseny až v odvolacím řízení, je povinností odvolacího správního orgánu se jimi zabývat a řádně se se všemi námitkami vypořádat. Nic takového se v daném případě podle stěžovatele nestalo.

Stěžovatel nadále namítá, že v daném místě a čase předmětné vozidlo neřídil. Pokud se ve správním spise nacházejí listiny z policejní kontroly, tak se na nich v žádném případě nenachází stěžovatelův podpis. Správní orgán neprovedl výslech policistů a nenechal ani zpracovat znalecký posudek z oboru písmoznalectví. Správní orgán prvního stupně opřel svůj závěr o tom, že stěžovatel byl řidičem vozidla, o záznam o přestupku č. 1606 na str. 4 přestupkového spisu a o úřední záznam strážníka městské policie na kontrolovaném sběrném stanovišti na str. 3 přestupkového spisu. Dle konstantní judikatury Nejvyššího

správního soudu nelze úřední záznamy policistů nebo městských strážníků použít jako důkaz v přestupkovém řízení a je vždy nutno při zpochybňování skutkového děje přestupku vyslechnout zasahující policisty či strážníky. K těmto úředním záznamům správní orgán v rámci zjištění skutkového stavu nemohl přihlížet, protože jsou procesně nepoužitelné. Nebylo tedy prokázáno, že by stěžovatel vozidlo řídil.

Krajský soud dle stěžovatele v podstatě uznal, že dokazování před správním orgánem nebylo dostatečné, když sám doplňoval dokazování o výslech městských strážníků. Krajský soud zde však není od toho, aby nahrazoval správní řízení, ale aby správní řízení přezkoumal z hlediska procesního postupu, rozsahu dokazování a skutkových a právních závěrů. Dospěl-li krajský soud k tomu, že dokazování před správním orgánem nebylo dostatečné, měl bez dalšího správního rozhodnutí zrušit a ne nahrazovat správní řízení svým vlastním dokazováním. Navíc závěry učiněné soudem z výslechů svědků nekorespondují s těmito důkazy. Ani jeden svědek k osobě řidiče nebyl schopen nic uvést. Svědek P. údajně jen obsluhoval měřící zařízení a svědek N. si po letech na nic konkrétního nevzpomněl a vycházel jen z obecné praxe. Obecná praxe ani úvaha svědka, že to tak muselo být i v tomto konkrétním případě, nemá žádnou vypovídací hodnotu. Výslech svědka má přinést konkrétní poznatky svědka z jeho paměťových stop ke konkrétnímu skutkovému ději. Svědek si nic z kontroly řidiče nepamatoval, takže z jeho výpovědi nelze žádné zjištění učinit. Závěr krajského soudu, že z výpovědí svědků P. a N. vyplývá, že stěžovatel vozidlo řídil, v žádném případě nemá oporu ve výslechu těchto svědků. Záznam z kontroly pak toliko dokládá, jaké údaje byly zjištěny z předložených dokladů. Jelikož skutečný řidič předložil stěžovatelův občanský průkaz, řidičský průkaz a technický průkaz, tak logicky strážník tyto údaje zapsal do záznamu. V žádném případě to neznamena, že osoba v dokladech uvedená byla tatáž osoba, která doklady předkládala. Svědek neuváděl, že by v tomto konkrétním případě ztotožnil řidiče podle fotografie, svědek si to nepamatoval a popisoval pouze obecnou praxi, která je ostatně všeobecně známá. Navíc samotná podoba řidiče s fotografií na dokladech rozhodně k závěru, že se jedná o tutéž osobu, nedostačuje. Zejména u rodinných příslušníků je vizáž velmi podobná a k záměně může dojít nejen při letmém, ale i při důkladném porovnání fotografií a osob.

Soud na straně 8 rozsudku uvádí, že považuje za zarážející, že stěžovatel nebyl přítomen jedinému soudnímu jednání, odmítl vypovídat, a tudíž se zbavil možnosti prokázat, že vozidlo neřídil. S těmito závěry stěžovatel nesouhlasí. Předně je na správním orgánu, aby prokázal, že vozidlo řídil; není na stěžovateli, aby prokazoval, že vozidlo neřídil. Přesto stěžovatel navrhl provedení objektivního důkazu - vypracování písmoznaleckého posudku k posouzení pravosti či nepravosti jeho údajného podpisu na listině z kontroly přestupce. Tento důkaz by měl jednoznačně potvrdit, že listinu nepodepsal a vozidlo neřídil. Dále soud uvádí, že zástupce stěžovatele neuvedl jméno, příjmení a adresu stěžovatele ani nepředložil stěžovatelův cestovní pas. Jde-li o údaje klienta, tak ty dle stěžovatele byly označeny ve vyjádření ze dne 13. 5. 2014, což opět dokumentuje fakt, že se krajský soud s tímto přípisem vůbec neseznámil, a jde-li o cestovní pas, ten už byl v mezidobí skartován pro uplynutí lhůty platnosti a navíc v cestovním pase nejsou prováděny záznamy při pohybu po zemích EU.

Rovněž pro úplnost stěžovatel setrvává na námitce, že přestupkem je jízda vyšší než povolenou rychlostí, a nikoliv jízda naměřenou rychlostí vyšší než povolenou. Ve

pokračování

skutkové větě je nezbytné uvést, že řidič jel konkrétní rychlostí a nepostačí konstatování, že řidiči byla naměřena konkrétní rychlost.

Správní orgán ani soud se rovněž vůbec nezabývaly stěžovatelovou námitkou, zda byla rychlost v daném místě a čase měřena zákonným způsobem. Správní orgán i soud sice zmiňují jako podklad pro rozhodnutí ověřovací list k měřicímu přístroji, ten je však sám o sobě nedostatečný. Ověřovací list vydaný autorizovaným subjektem osvědčuje, že dané měřidlo měří správně přesně tehdy, je-li použito v souladu s návodem vydaným výrobcem měřidla. V řízení však nebylo prokázáno, zda bylo měřeno v souladu s návodem. K prokázání této skutečnosti by bylo nezbytné provést důkaz návodem a vyslechnout strážníka ke konkrétnímu postupu měření. Návod předložen nebyl a strážník P. si již nic konkrétního k předmětnému měření nepamatoval. Jelikož takové měření může provádět jen proškolený strážník, muselo by být dále doloženo, že tato osoba byla řádně proškolená k ovládání měřicího přístroje. Osvědčení proškolení doloženo nebylo a konstatování strážníka, že proškolen byl, zcela jistě nepostačuje. Také je nutno každý měřicí přístroj pravidelně kalibrovat, protože ověřovací list osvědčuje pouze to, že přístroj měří správně a přesně ke dni jeho uvedení do provozu. V průběhu jeho užívání může dojít k tomu, že přesnost měření poklesne pod přípustnou toleranci, a proto se přístroj musí v pravidelných intervalech kalibrovat. To, zda byl přístroj kalibrován, osvědčuje kalibrační certifikát, který ovšem rovněž nebyl správnímu orgánu předložen.

Ve správním řízení proto nebylo prokázáno, že by v daném místě a čase byla vozidlu validně změřena rychlost uvedená ve výroku o vině. Nebylo prokázáno, že by řidič vozidla jel vyšší než povolenou rychlostí. Soud tyto nedostatky a nesprávnosti skutkových závěrů správního řízení nezohlednil.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a tomuto soudu věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že dle jeho názoru krajský soud se s námitkami uvedenými v žalobě proti rozhodnutí žalovaného v dostatečné míře vypořádal a svůj závěr dostatečně odůvodnil. Z tohoto důvodu považuje kasační stížnost stěžovatele za nedůvodnou.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se a priori musel zabývat přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost v zásadě není přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem [ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) věta před středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Základním smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší

správní soud nemusel opakovaně zabývat týmiž případy (srov. nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05).

Nepřípustnost kasační stížnosti se týká především otázek, které Nejvyšší správní soud v téže věci závazně posoudil, resp. mohl posoudit (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Toto omezení je odrazem závaznosti právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby revidoval svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci (srov. také usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky z aplikovatelnosti tohoto ustanovení. Zpravidla jej nelze vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká krajskému soudu procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav nebo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti by v tomto případě znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 79/2009 - 165). I v těchto případech se však námitky opakované kasační stížnosti musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu Nejvyššího správního soudu, anebo musí směřovat k právní otázce, která v první kasační stížnosti nebyla řešena a kvůli vadnému procesnímu postupu nebo vadě obsahu rozhodnutí krajského soudu řešena být nemohla.

Opakovaná kasační stížnost je obvykle rovněž přípustná, pokud krajský soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování, byť nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným obecně a *obiter dictum* ve zrušujícím rozsudku (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2009, č. j. 8 As 25/2009 - 71, srov. také usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 Afs 59/2007 - 56). Dalším důvodem, o který se může opírat přípustnost opakované kasační stížnosti, je změna právního stavu změnou či zrušením rozhodného právního předpisu, pokud v dané věci nelze aplikovat předpis původní; podobně může jít i o vyslovení protiústavnosti předpisu Ústavním soudem (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 Afs 59/2007 - 56).

Přípustnost opětovné kasační stížnosti (včetně stížnosti podané jiným stěžovatelem, resp. druhým účastníkem řízení) je typicky omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud dosud v téže věci neřešil, protože to nebylo třeba či to ani nebylo možné.

V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud zrušil k druhé kasační stížnosti stěžovatele rozsudek krajského z důvodu vady řízení před soudem, když shledal, že krajský soud své rozhodnutí opřel o blíže neodůvodněný závěr, že předvolání k ústnímu jednání nebylo stěžovateli účinně doručeno. Tento jeho závěr však dle Nejvyššího správního soudu neodpovídal obsahu správního spisu, když zdejší soud měl za to, že bylo řádně stěžovateli předmětné předvolání doručeno.

První stěžovatelova kasační námitka se týká opět doručování předvolání k ústnímu jednání. Vzhledem k tomu, že o této námitce zdejší soud již rozhodoval ve svém předchozím rozhodnutí, kdy dospěl k názoru, že bylo řádně doručeno, nemůže se jí proto, s ohledem na výše uvedené, zabývat, neboť je vyloučena možnost, aby Nejvyšší správní

pokračování

soud revidoval svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci. Tuto námitku stěžovatele je pro nutno shledat nepřipustnou.

Ostatní námitky stěžovatele v poslední kasační stížnosti se týkají otázek, které dosud zdejší soud v předchozích rozhodnutích neřešil a nemohl řešit, z tohoto důvodu shledává Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve zbytku přípustnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel ve své druhé procesní a první přípustné námitce uvádí, že ani on ani jeho právní zástupce nebyli po skončení dokazování vyrozuměni o možnosti před vydáním rozhodnutí seznámit se s podklady pro jeho vydání a vyjádřit se k nim.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že stěžovatel podal proti příkazu o uložení pokuty ze dne 20. 9. 2007, č. j. OD/21833/07-3/Ha/166 odpor. V odůvodnění uvedeného příkazu byl podrobně popsán skutkový stav i důvody pro uložení pokuty. V podaném odporu stěžovatel nikterak nereagoval na uvedené skutečnosti, pouze uvedl, že v uvedené věci podává odpor, popírá, že by se skutku dopustil a žádá o zasílání veškeré korespondence na elektronickou adresu X a jako klasickou adresu pro doručování sdělil adresu AME Colsulting Limited, 7 Craig Street, P.O.Box 322, Belize City, Belize, Střední Amerika, na kterou žádá doručovat klasickou korespondenci. Nejvyšší správní soud nemůže ponechat stranou, že stěžovatel je advokátem, tedy osobou práva znalou, která měla být adekvátně bdělá (v duchu zásady „práva náležejí bdělým“), stěží lze proto domýšlet, že si nemohl být vědom následků, které mohou v důsledku jeho volbou nestandardní a zjevně účelové doručovací adresy nastat. Rovněž tak mu muselo být známo, že doručování písemností na jím uvedenou elektronickou adresu nemůže (bez elektronického podpisu) mít účinky řádného doručení. Stěžovatel nepochybně věděl, že po podání odporu probíhá přestupkové řízení, z jeho následných učiněných kroků poté, kdy mu byl doručen příkaz o uložení pokuty, však zjevně vyplývá jeho snaha o jeho maření.

Nelze ve věci odhlédnout ani od skutečnosti, která ze spisu vyplynula, a to, že dne 12. 11. 2007 sekretářka stěžovatele požádala správní orgán o zaslání kopie předvolání na uvedenou mailovou adresu; stěžovatel tak nepochybně byl s termínem jednání, jakož i s uděleným poučením srozuměn.

Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (rozsudek ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS). Specifikum řízení o přestupku spočívá v tom, že je vždy třeba nařídit jednání (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Při něm se provádí dokazování, obviněný z přestupku má právo vyjádřit se k důkazům, ke skutečnostem, jež se mu kladou za vinu, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Realizace práv upravených § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu se tak pravidelně odehrává buď ještě před konáním ústního jednání, nebo v jeho průběhu. Jakmile je přestupek při ústním jednání v dostatečném rozsahu projednán,

vydá správní orgán rozhodnutí ve věci. Ústní jednání přitom může v zákonem vymezených případech proběhnout v nepřítomnosti obviněného z přestupku (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích).

Ze správního spisu vyplývá (přitom tento závěr byl již Nejvyšším správním soudem učiněn a je obsahem odůvodnění jeho předchozích rozsudků), že stěžovateli bylo řádně doručeno předvolání k ústnímu jednání, a to poté, co byly do spisu založeny všechny listiny a záznamy, z nichž správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vycházel. V předvolání byl stěžovatel poučen, že má právo ve lhůtě stanovené správním orgánem se v řízení vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Dále byl poučen o tom, že pokud se stěžovatel nedostaví k nařízenému ústnímu jednání, bude mít správní orgán za to, že svého práva nevyužil. Dne 20. 11. 2007 proběhlo ústní jednání, k němuž se stěžovatel nedostavil. Během jednání byly provedeny ve spisu shromážděné důkazní prostředky. Stěžovatel se z jednání předem, ale ani následně neomluvil, neuvedl, že žádá o odložení jednání, neuvedl ani žádné důvody, které mu brání v účasti na jednání. Nejvyšší správní soud nespatřuje v postupu správního orgánu I. stupně vadu, v jejímž důsledku by byl stěžovatel zkrácen na svém právu seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí. Ohledně odkazu na rozhodnutí Ministerstva dopravy, kde byl řešen obdobný případ, zdejší soud podotýká, že právní posouzení orgánem státní správy pro soud nemůže být závazné.

Je tedy nepochybné, že stěžovateli byla poskytnuta řádně možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v době, kdy již byly shromážděny všechny podklady. Při ústním jednání již nebyl správní spis doplňován o žádné nové podklady, pouze stávající listiny byly hodnoceny zákonem předvídaným způsobem jako důkazní prostředky. Stěžovatel měl několik možností, jak se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí; namísto toho zůstal pasivní a zcela na svá práva rezignoval; se spisem se neseznámil, nepožádal o přeložení ústního jednání, k jednání se nedostavil ani správnímu orgánu I. stupně nedal na vědomí, že hodlá své právo seznámit se s podklady pro rozhodnutí realizovat až s časovým odstupem po ústním jednání.

Právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí je bezesporu právem účastníka řízení, nikoliv jeho povinností či podmínkou, při jejímž splnění lze pokročit ve správním řízení do další fáze. Správní orgán I. stupně stěžovateli přdestřel časovou mez pro realizaci tohoto práva s tím, že pokud stěžovatel svého práva nevyužije nejpozději při ústním jednání, bude vycházet z toho, že svého práva již využít nehodlá, a nebude tak otálet s vydáním rozhodnutí. Nelze přičítat k tíži správnímu orgánu, že stěžovatel nemohl svého práva využít za situace, kdy to byl sám stěžovatel, kdo se takové možnosti fakticky svým účelovým jednáním, a to již počínaje s požadavkem na doručování písemností na výše uvedenou adresu, vzdal.

V podaném odvolání stěžovatel uvedl pouze obecně, že napadá rozhodnutí v plném rozsahu, vytýká správnímu orgánu procesní vady spočívající ve zkrácení práv řádně se hájit, nesprávné skutkové a právní posouzení a neúplné dokazování. Dále uvedl, že v uvedený den vůbec vozidlo neřídil, správní orgán měl provést výslechy policistů, mělo být zadáno vypracování znaleckého posudku z oboru písmoznalectví stran jeho podpisu na listinách o policejní kontrole. Konstatoval, že ve vozidle občas ponechává své osobní doklady, občanský průkaz, technický průkaz, řidičský průkaz i doklad o pojištění, a proto

pokračování

nelze vyloučit, že se těmito doklady prokázala jiná osoba. Jakkoli stěžovatel tvrdí, že vozidlo neřídil, současně v odvolání zpochybnil, že bylo v katastru obce Hranice 7 – Slavič ve 14.06 hod prováděno měření rychlosti přístrojem typu AD 9 T 06/0131, k tomu dodává, že z jeho advokátní praxe je mu známo, že z pořízených fotografií nelze zjistit místo a čas jejich pořízení, popř., že tyto údaje je možno zásahem změnit, a proto nemají vypovídající hodnotu. Dále navrhl doplnit dokazování o výsledch své osoby, který by provedl dožádaný správní orgán v Karviné. Žalovaný vyhodnotil námitky stěžovatele stran navrhovaných důkazů dílem jako nadbytečné (výslech policistů) a dílem jako účelové a své úvahy odůvodnil.

Stěžovatel dále popírá, že předmětné vozidlo řídil, namítá nezákonné užití úředních záznamů jako důkazů, rozporuje, že podpis na listinách z policejní kontroly je jeho podpis a poukazuje na absenci písmoznaleckého posudku, který v řízení navrhoval.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve věci není sporu o existenci listiny obsahující fotografie předmětného vozidla, s vyznačením údajů o aktuální rychlosti, čase a poloze vozidla, dále ověřovací list měřiče rychlosti, záznam o přestupku, který byl vyplněn na místě samém po ztotožnění stěžovatele a úřední záznamy policistů. Úřední záznamy policistů tak nejsou jediným listinným důkazem, o který správní orgán opřel svůj závěr, že stíhané jednání bylo prokázáno, a neměly jen samy o sobě určující význam pro odsouzení stěžovatele. Obsahem úředních záznamů užitých k prokázání stíhaného jednání nebylo zachycení „výpovědi“ či „vysvětlení“, které by stěžovatel v této věci podal (viz rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 - 67). Nelze tedy konstatovat, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Zdejší soud ohledně užití úředních záznamů v rozsudku 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, uvedl: *„Úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápé čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“).“* I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 - 106, publikované na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Ačkoliv tak Nejvyšší správní soud v některých případech dovodil, že k řádnému zjištění skutkového stavu bylo nutné provést rovněž výslech zasahujících policistů (a nestačilo tak vycházet například pouze z úředních záznamů sepsaných policisty; viz rozsudek č. j. 1 As 96/2008 - 115), v jiných věcech označil výslech policistů za nadbytečný a soubhlasil se správními orgány, že z námitek účastníka řízení nebylo zřejmé, k čemu by provedení takového důkazu mělo sloužit (rozsudky č. j. 5 As 64/2011 - 66, č. j. 2 As 121/2011 - 90 a č. j. 3 As 9/2013 - 35). Nutno ovšem zdůraznit, že obecně nelze přiznat platnost ani kategorickému tvrzení stěžovatele, podle něž u přestupků překročení*

rychlosti není výslech zasahujících policistů nutností. Vždy záleží na konkrétních okolnostech posuzované věci.“

Lze tedy shrnout, že úřední záznamy nelze použít vždy jako jediný důkaz, ale jako podklad pro rozhodnutí, které musí být opřeno o další důkazy. Pouze v případech přestupků pozorovatelných pouhým okem (nepřipoutání se bezpečnostním pásem, telefonování za jízdy), kdy tento přestupek není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem), rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je nutné policisty vždy vyslechnout jako svědky. Pouhý úřední záznam či oznámení o přestupku nejsou dostatečnými důkazy (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70).

V případě stěžovatele opřel správní orgán I. stupně dokazování o oznámení o dopravním přestupku, záznam o přestupku, úřední záznamy zasahujících policistů, fotografický záznam o přestupku, ověřovací list měřicího zařízení a údaj z registru řidičů. Jedná se o podklady, které zpravidla postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013).

Jelikož důkazy ve svém souhrnu prokazovaly stíhané jednání bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu) a nebyly mezi nimi ani rozpory či nesrovnalosti, neměl správní orgán I. stupně důvod z vlastní iniciativy provádět další dokazování.

Stěžovatel v podaném odvolání namítl, že správní orgán I. stupně měl provést výslech policistů a písmoznalecký posudek. Žalovaný na tyto výtky stěžovatele nereagoval případným doplněním dokazování (byť stěžovatel výslovně provedení takových důkazů nenavrhl), když měl za to, že předložené podklady dostatečně objasňují skutečný stav věci a spolehlivě prokazují, že stěžovatel porušil zákon o silničním provozu a předmětného přestupku se dopustil. Podle ust. § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení; správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V daném případě odvolací orgán dospěl k závěru, že provedení zmiňovaných důkazů nepovažoval za nutné pro zjištění skutkového stavu věci, který vzal za prokázaný.

V tomto směru je však třeba připomenout, že nelze zásadně bez dalšího rezignovat na úplné zjištění skutkového stavu žalovaným, zejm. jde-li zde o věc správního trestání, a to pouhým konstatováním, že navrhované důkazní prostředky (výsledky policistů, porovnání pravosti podpisu, apod.) by mohly být provedeny při ústním jednání, kterého se však stěžovatel vlastní vinou neúčastnil. Povinnost řádně a úplně zjistit skutkový stav věci není omezena pouze na řízení před správním orgánem I. stupně, ale stíhá i odvolací orgán. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 správního řádu). Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, nese správní vždy orgán. Postupuje přitom dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy se

pokračování

zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci, resp. zákazu zneužití správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 24. 5. 2005. č. j. 2 As 46/2005 - 55 (přístupno na www.nssoud.cz): „Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se uvedeného jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se protiprávního jednání nedopustil.“ Nutno konstatovat, že v případě stěžovatele nelze rozumnou pochybnost shledat v konstatování, že doklady, které ponechává v autě, mohla použít jiná osoba.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že tím, že krajský soud provedl výsledky policistů při jednání, tak v podstatě uznal, že dokazování nebylo dostatečné.

Správní soudnictví je vystavěno na principu tzv. „plné jurisdikce“. Ten se do správního soudnictví promítá tím, že ačkoli rozhodující je skutkový stav, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu, soudu nic nebrání doplnit dokazování podle § 77 odst. 2 s. ř. s.; ve svém rozhodnutí potom vychází ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Nejvyšší správní soud se principem plné jurisdikce zabýval podrobně např. ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publikovaném pod č. 1275/2007 Sb. NSS, v němž konstatoval: „Tento požadavek lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficiency, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění nebo tak učiní sám. Tato činnost soudu je nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nabrazovat činnost správního orgánu. Východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní.“

Přistoupil-li krajský soud k provedení dokazování, směřovalo toto dokazování pouze k potvrzení skutkového stavu zjištěného správním orgánem, nejednalo se tedy o zásadní zpochybnění skutkového stavu, resp. o situaci, kdy soud provedeným dokazováním skutkový stav zjištěný žalovaným zvrátil. Krajský soud tak nesuploval řízení před správním orgánem, jak se stěžovatel mylně domnívá. Výpovědi policistů potvrdily skutkový stav, nelze tak přisvědčit stěžovateli, že nekorespondují s předešlými důkazy, naopak výpovědi policistů nebyly v rozporu se skutkovým stavem, který vzaly za prokázaný správní orgány. I informace o obecné praxi jsou použitelné a mají vypovídající hodnotu. Ze skutečnosti, že si policista na stěžovatele vzhledem k době uplynulé od silniční kontroly, ale i vzhledem k množství kontrolovaných řidičů osobně nepamatoval, nelze dovozovat, že stěžovatel nebyl pachatelem přestupku. Na druhou stranu však

policista uvedl, že kontrolované osoby vždy srovnává s fotografiemi na dokladech. Nadto je nutno konstatovat, že sám stěžovatel se jednání u krajského soudu neúčastnil a jednal za něj pouze právní zástupce.

Krajský soud na základě výpovědí a provedených dalších důkazů při ústním jednání dovodil, že stěžovatel v předmětný okamžik disponoval vozidlem, jehož rychlost byla měřena

Krajský soud shledal rovněž písmoznalecký posudek nepotřebným, když vzal za prokázané, že přestupek spáchal ztotožněný stěžovatel. Písmoznalecký posudek na podpis na záznamu o dopravním přestupku navíc nemusí a někdy ani nemůže mít vypovídající hodnotu, když řidič motorového vozidla se podepíše, resp. udělá „klikyhák“ na kapotě policejního vozidla, který s jeho podpisem nemusí mít nic společného a nemůže být pro znalecký posudek dostatečným podkladem pro posouzení o shodě s rukopisem; ne zřídka podpis obviněného může být učiněn záměrně způsobem značně odlišným od jeho jiných podpisů.

Lze naopak konstatovat, že jednání stěžovatele bylo obstrukčního charakteru a působilo v souhrnu nevěrohodným dojmem (doručování do Belize, nemožnost doručení z důvodu modernizace panelového domu, neúčasti při jednání, nedoložené tvrzení o pravděpodobné pracovní cestě v zahraničí, zanechávání veškerých dokladů včetně občanského průkazu ve vozidle).

Nedůvodné je tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že by krajský soud na straně 8 rozsudku uvedl, že se stěžovatel svou nepřítomností zbavil možnosti prokázat, že předmětné vozidlo neřídil. Toto tvrzení je nepravdivé, když rozsudek krajského soudu nic takového neobsahuje. Rovněž stěžovatel uvádí, že navrhl vypracování písmoznaleckého posudku. Ani s tímto tvrzením se nelze ztotožnit, když žaloba žádný takový návrh neobsahuje. Nicméně krajský soud se otázkou písmoznaleckého posudku na straně 8 svého posledního rozsudku zabýval, když uvedl důvody, proč nepovažuje za nutné zkoumat znaleckým posudkem pravost podpisu stěžovatele na záznamu o přestupku.

V závěru své kasační stížnosti stejně jako v žalobě vytýkal stěžovatel rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že „skutek tak, jak je vymezen, není přestupkem“. Stěžovateli není kladeno za vinu, že by jel v obci rychlostí vyšší než 50 km/hod., jak to má na mysli ust. § 18 odst. 4 zákona o přestupcích. Správní orgány mu kladou za vinu, že jel v katastru obce Hranice VII. – Slavič nedovolenou rychlostí a strážníky Městské policie Hranice mu byla naměřena rychlost jízdy 81 km/hod. Podle stěžovatele přestupkem není to, jaká rychlost mu údajně byla naměřena v katastru obce, nýbrž to, jakou rychlostí jel v obci. Stěžovatel je toho názoru, že skutková věta v daném případě musí obsahovat formulaci „jel v obci minimálně rychlostí 78 km/hod.“. Takovou formulaci skutková věta neobsahuje, a proto skutek nelze subsumovat pod přestupek podle ust. § 18 odst. 4 zákona o přestupcích (správně je ovšem v rozhodnutí uveden zákon č. 361/2000 Sb.). Po stránce formálně právní pochybil také žalovaný, který svým rozhodnutím změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že prvostupňové rozhodnutí měněnou část tak, jak jí uvádí žalovaný, neobsahuje. Jak vyplývá z obsahu rozhodnutí Městského úřadu Hranice ze dne 20. 11. 2007, č. j. OD/21833/07-8/Hla/166, byl tímto rozhodnutím stěžovatel uznán

pokračování

vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 přestupkového zákona, kterého se dopustil dne 28. 8. 2007 v čase 14:06 hod. v katastru obce Hranice VII – Slavič na silnici I. třídy č. 47 ve směru jízdy od obce Lipník nad Bečvou na obec Hranice IV – Drahotuše. Řídil automobil tov. zn. Subaru Legacy RZ X nedovolenou rychlostí, kdy mu byla strážníky Městské policie Hranice v součinnosti s dopravním inspektorátem Policie ČR, okresní ředitelství Přerov spočívající ve výběru místa dopravně bezpečností akce naměřena rychlost jízdy 81 km/hod. Po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 78 km/hod. Nejvyšší dovolená rychlost je stanovena v měřeném úseku svislou dopravní značkou IS 12a – „obec“ a zákonem na 50 km/hod. Před začátkem obce jsou na vozovce umístěny zpomalovací prvky a za svislou dopravní značkou označující začátek ulice jsou rovněž na vozovce v obou jízdních pružích umístěny vodorovné dopravní značky B 20a – „nejvyšší dovolená rychlost“ s vyznačením rychlosti 50 km/hod. Přestupek je prokázán dokumentací záznamového zařízení radarového měřiče rychlosti AD9T vyr. č. 06/0131 a úředními záznamy zasahujících policistů. Tím stěžovatel porušil ust. § 4 písm. b) a c) a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchal přestupek dle ust. § 22 odst. 1, písm. f), bod 3 přestupkového zákona, a proto dle ust. § 22 odst. 8 téhož zákona se ukládá sankce pokuta v částce 2500 Kč, slovy dva tisíce korun českých. Uvedený výrok rozhodnutí prvostupňového orgánu žalovaný změnil tak, že větu „tímto porušil ust. § 4 písm. b) a ust. § 4 písm. c), ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchal přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3. přestupkového zákona“ nahradil tímto zněním: „tímto porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchal přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3. přestupkového zákona“.

Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud souhlasí, že stěžovateli lze dát za pravdu v tom, že žalovaný ve svém rozhodnutí necitoval zcela úplně přesně uvedenou větu ve výroku správního orgánu I. stupně, nicméně se nejedná o pochybení, které by mělo za následek nesrozumitelnost jeho rozhodnutí. Naopak dle názoru krajského soudu je v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve znění rozhodnutí žalovaného precizně a jasně popsáno, jakého protiprávního jednání se stěžovatel dopustil a jaká zákonná ustanovení tímto jednáním porušil. Výrok správního orgánu I. stupně soud považuje za zcela v souladu s požadavky danými ust. § 68 odst. 2 správního řádu, podle kterého dle věty první se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Ani tato kasační námitka není proto důvodná, neboť část výroku popisující protiprávní jednání stěžovatele je zcela výstižná a dostačující.

Námitka stěžovatele, že se správní orgán ani soud nezabývaly jeho námitkou, zda byla rychlost v daném místě a čase měřena zákonným způsobem, je pouze spekulativní a v obecné rovině a stěžovatel nepředkládá žádnou indicii, proč by tomu tak mělo být. Navíc tuto námitku stěžovatel neuplatnil v žalobě; jedná se v souladu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s. o námitku nepřípustnou.

Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud se nedopustil vytýkané nezákonnosti, řádně se vypořádal se všemi námitkami

stěžovatele a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (ustanovení § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. února 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu